

La paradoxa de Ciutadans

C'S ÉS UN PARTIT IDEOLÒGICAMENT INCONSISTENT, QUE DEU EL SEU ÈXIT A ESPANYA AL FET DE PRACTICAR L'ANTICATALANISME DES DE CATALUNYA

M'avorreixen els articulistes que s'autociten, generalment per donar-se la raó a ells mateixos i poder fer servir aquell to perdonavides de "jo ja ho havia dit". En canvi, crec que és bo autoreferenciar-se si es tracta de reconèixer quan un l'ha vesada. Aquest és el cas que a continuació llegiran.

L'any 2006, en aquesa mateixa i benemèrita revista, un servidor feia de futuròleg (un gènere certament avorrit, també) i li augurava una vida curta a l'aleshores nou partit Ciutadans/Ciudadanos, que acabava de treure tres diputats a les eleccions al Parlament de Catalunya de l'1 de novembre d'aquell any, i que van dur a la constitució del segon tripartit amb el president Montilla al capdavant. Fent gala de la fina capacitat analítica que em caracteritza, la irrupció d'Albert Rivera i els seus nois a la vida política catalana em va semblar un fet anecdòtic, una aventura que duraria amb prou feines una legislatura i poca cosa més. Òbviament, pel que hem vist i estem veient, em vaig equivocar de dalt a baix.

Ara bé, la meua predicció es basava en un argument que amb els anys, i per motius diversos, també he descobert que no garanteix res, i és la confiança en un cert sentit comú. Ho dic perquè vaig tenir, per obligació professional, l'ocasió d'assistir a la presentació de la primera candidatura d'Albert Rivera, i allò va ser un espectacle que encara se'm repeteix de vegades en somnis quan sopo capipota.

Veníem del l'anomenat Manifest del Taxidermista, que va ser un document que va convocar l'equip mèdic habitual de l'espanyolisme català més o menys d'esquerres, aquells que afirmaven haver patit les set plagues d'Egipte

sota l'hegemonia pujolista i que denunciaven una vegada i una altra que se'ls arraconava per no ser bons catalans, mentre es cansaven precisament de sortir als mitjans catalans, públics i privats, a fer aquesta denúncia. Que si un Félix de Azúa, que si un Francesc de Carreras, que si un Albert Boadella, que si un Xavier Pericay, i anar-hi anant.

Aquest senat egregi va decidir que havia de crear un partit polític, però als

prohoms suara esmentats els devia fer mandra assumir-ne el lideratge. De manera que Francesc de Carreras es va recordar d'un ex-alumne seu que a ell li semblava que prometia, i que en aquell moment es guanyava les sopes com a empleat de La Caixa. Es deia Albert Rivera, era jove, era ambiciós i no tenia complexos, com solen dir aquesta gent. De manera que li van fer una campanya amb uns cartells on sortia en pilota picada (com a metàfora de la transparència i tal) i li van muntar una presentació de luxe al Palau de la Música, cosa també molt simbòlica perquè era com conquerir un primer espai clàssic del catalanisme burgès que ells volien combatre. Ja dic que jo hi era i encara no m'he recuperat d'intervencions com les de l'actor (és un dir) Toni Cantó, que ja feia servir aquesta retòrica del totalitarisme catalanista, etc.

Els únics punts a l'ordre del dia, doncs, eren la reivindicació de l'espanyolitat de Catalunya i una denúncia demagògica i pel broc gros de l'establishment polític català. Molt poqueta cosa, en definitiva. I això és el que em va dur, erròniament, a augurar una vida curta a Ciutadans.

Ben al contrari, l'han tinguda llarga, en alguns moments accidentada interinament, i, ara, incontestablement pròspera. A la formació de Rivera totes li ponen i el seu discurs, que continua essent tan inconsistent com el primer dia, agrada al que queda de la classe mitjana espanyola i té moltes opcions de fer un paper més que important a les eleccions del 20 de desembre. Doncs enhorabona. Ara bé: la paradoxa d'aquest partit és que el seu èxit a Espanya és degut al fet que es dedica a practicar l'anticatalanisme des de Catalunya.

SEBASTIÀ
ALZAMORA
alzamoramartin@gmail.com

Escriptor